

Силуетът определено звучи антимианifestно – неговата „поетика“ произлиза от *кивота* на Яворовата поезия. От тази дълбока, овътрешностена позиция в действителност е невъзможно да се изричат критически максими: при подобна гледна точка творчеството на поета е максимално приближено, непосредно вълнуващо, обаче практически необозримо и неподлежащо на тълкуване. Позицията на д-р Кръстев тук е коренно различна от снизхождението, характерно за редакторската бележка от 1902 г., от неговия собствен предговор (манифест) в „Млади и стари“ от 1907 г. Защото, ако *Предговорът* на Славейков е своего рода прокламаторски жест, стремящ се точно да укаже модела Яворов, за *Силуета* остава не тъй благодарната задача да опише как именно е осъществен този модел. Това означава реално да се вгледа в явлението Яворов, а не само хипотетично да го визиращ, което съвременен обяснява защо д-р Кръстев се изправя пред „истинска психологическа енигма“, а не пред „мотиви и мисли и чувства“, които „всякой би проумял“. Изненадващо обаче е, че, вместо да образуват безпролучен кръг или, образно казано, вместо да сключат около своя обект на визиране и изследване, около поезията на Яворов, един интерпретативен уроборос, „началото“ и „краят“ се раздалечават – *Предговорът* и *Силуетът* диалогизират помежду си, без да успеят да се съединят и съвпаднат.

През 1904 г. парадигмата постулира модел, определено надскачащ презумпциите „душевна възмъжалост“ (Пенчо Славейков) и „аристократическо изкуство“ (Б. Ангелов). Поради това може би не е странно, че оттук нататък в своята творческа практика поетът надхвърля отреденото поле за изява, потъвайки в дебрите на един неузаконен, непредположен от парадигмата езотеричен език. (В *Предговора* Пенчо Славейков апологетизира езика на Яворовата поезия – „елиптически стегнат, спретнат и енергичен“ – за да го противопостави на „фасулковца в ума“, но именно бележите, с които така категорично го дефинира, дават основания да предпола-